

at bryde hendes Sjæls Jomfruelighed, og rimeligvis var det ogsaa derfor, hun altid havde haft saa ringe Tillid til hans Evner og Duelighed overhovedet. Den Spore, en Kvindes lidenskabelige Beundring kunde være for en Mand, havde han maattet savne. Og Inger manglede dog slet ikke Ærgerrighed. Han tog vist ikke fejl i, at hun engang imellem følte sig lidt trykket af at være en slet og ret Landmaalers Kone, ja han havde nogen Grund til at tro, hun i Stilhed gik og haabede paa, at han engang ved hendes Faders Indflydelse skulde kunne blive Justitsraad ligesom Godsforvalter Clausen.

*

*

*

Et Par Dage senere sad de ved Eftermiddagskaffen inde i Pers Værelse, Inger med noget Sytøj i Sofahjørnet, Per henne ved Vinduet med en Cigar. Efterat der i nogen Tid ikke havde været talt, spurgte Inger:

»Skal jeg gaa?«

»Nej — hvorfor det?«

»Du ser ud, som om du helst vilde være alene.«

»Nej, slet ikke. Jeg er netop glad ved, at du sidder her.«

»Der er nu ogsaa noget, jeg gerne vilde tale lidt alvorligt med dig om.«

»Hvad er det, min Pige?«